

Arrest

nr. 100 644 van 9 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat E. DELVAUX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U beweerde de Liberiaanse nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Plibo (Maryland) en te behoren tot de etnische groep Kru.

U werd op 12 mei 1995 geboren te Plibo (Maryland). Uw vader werd - nog vóór u geboren werd – gedood in de oorlog. Na de dood van uw vader begon uw moeder een relatie met een Togoleese man. U groeide op in Plibo en woonde daar met uw moeder en jongere halfbroer E. Toen u 15 jaar oud was verlieten uw moeder, uw halfbroer E. en u Liberia en verhuisden jullie naar Lomé in Togo. U, uw moeder

en uw halfbroer trokken in bij de grootmoeder van de Togoleese geliefde van uw moeder. De Togoleese man woonde op een ander adres. Uw moeder overleed aan een u onbekende ziekte. Eén maand na de dood van uw moeder verliet u Togo. De geliefde van uw moeder wilde u helpen. U verbleef in totaal ongeveer 8 maanden in Togo. U reisde per vliegtuig naar Turkije. U verbleef ongeveer 4 maanden in Turkije. Per auto en per boot reisde u naar Athene (Griekenland). Op 19 november 2011 werden uw vingerafdrukken genomen in Tayros (Griekenland). Na een verblijf van 7 maanden in Griekenland reisde u per vliegtuig naar België. Op 29 december 2011 vroeg u asiel aan in België.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde geboren te zijn in Plibo (Maryland) – Liberia, van Kru origine te zijn en de Liberiaanse nationaliteit te bezitten (gehoorverslag CGVS dd. 26 oktober 2012, p. 3). Artikel 1, A (2), van de Vluchtelingenconventie stelt dat een “vluchteling” de persoon is “die, (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, (...)”, waaruit noodzakelijkerwijze dient afgeleid te worden dat uw asielverzoek enkel beoordeeld dient te worden ten aanzien van Liberia, het land waarvan u de nationaliteit beweert te bezitten, en niet ten aanzien van Togo.

Volgende bedenkingen dienen te worden gemaakt bij uw beweerde vrees voor vervolging in Liberia. Ten eerste verklaarde u tijdens uw gehoor voor het CGVS dat u op 15-jarige leeftijd Liberia verliet (p. 3) en naar Togo verhuisde (p. 3) omdat uw moeder een geliefde had in Togo (p. 9), uw moeder beviel van een zoon van de Togoleese man (p. 9) – uw halfbroer E. (p. 4) –, uw moeder zei dat jullie de vader van E. zouden vervoegen in Togo (p. 9), de vader van E. uw moeder de optie had gegeven dat ze naar Togo mocht verhuizen indien ze dat wilde (p. 6) en dat uw moeder wilde uitvissen of het leven in Togo beter was dan in Liberia (p. 5). Uit deze verklaringen blijkt niet dat u uw land van herkomst heeft verlaten omwille van feiten die verband zouden houden met de in het Vluchtelingenverdrag van Genève opgesomde criteria voor de erkenning van de vluchtelingenstatus. Luidens artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag is een vluchteling een persoon “die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen”.

Ten tweede verklaarde u tijdens uw gehoor voor het CGVS dat u op 15-jarige leeftijd Liberia verliet (p. 3) en naar Togo verhuisde (p. 3) omdat uw moeder eveneens in de vrees leefde dat ze u mogelijks zou kunnen verliezen omdat er in Liberia mensen gedood worden, er geen normaal leven in Liberia is, er gangs in Liberia zijn die mensen bestelen, verkrachten en organen opeten en er geen gerechtigheid is in Liberia (p. 9). U verklaarde dat u niet kan terugkeren naar Liberia (p. 11) en voor uw leven vreest in Liberia (p. 11) omdat in Liberia mensen worden gedood (p. 8), er kannibalisme is (p. 11) en meisjes worden verkracht (p. 8). Echter, tijdens uw gehoor voor het CGVS verklaarde u dat u in het verleden nooit persoonlijke problemen kende in de county Maryland in het bijzonder of in Liberia in het algemeen (p. 6) en gevraagd “Voor wie precies koestert u een vrees voor vervolging?” (p. 11) repliceerde u “Ik kan niet precies een bepaalde persoon noemen, maar iedereen vreest iedereen, je leeft in angst” (p. 11). Ook over de door u genoemde gangs kon u geen concrete informatie verschaffen (p. 5-6). U heeft het bijgevolg niet aannemelijk kunnen maken dat u, bij een eventuele terugkeer naar Liberia, een persoonlijke “vrees voor vervolging” zou koesteren aangezien de door u aangehaalde problemen louter speculatief en van algemene aard zijn. Evenmin blijkt uit uw verklaringen voor wie precies u een “vrees voor vervolging” zou koesteren.

Wat betreft uw verklaring dat u in Liberia niet weet naar wie u zou moeten gaan (p. 8) aangezien u geen familieleden in Liberia zag (p. 8) en iedereen in de oorlog stierf (p. 8) kan volgende opmerking worden gemaakt. Uit uw verklaringen blijkt dat u zowel in Togo, Turkije en Griekenland grotendeels op uzelf aangewezen was doch in staat bleek contacten te leggen, kennissen te maken en u een manier vond om in uw levensonderhoud te voorzien (p. 10). Ook in België toonde u aan uw studies doortastend aan te pakken (p. 13). Deze vaststellingen zijn niet onbelangrijk, omdat ze getuigen van een

zekere maatschappelijke weerbaarheid en onafhankelijkheid, die laten veronderstellen dat u - ondanks uw minderjarige leeftijd - in staat bent om op zelfstandige basis uw leven in handen te nemen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw identiteit en reisweg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de motiveringsverplichting, van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling en artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.2. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bevat slechts een verwijzing naar de internationale overeenkomsten die België binden en verzoeker bepaalt niet nader hoe dit artikel geschonden is. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het opgeworpen artikel 48/2 van de vreemdelingenwet is niet geschonden, daar dit artikel een loutere verwijzing bevat naar de artikelen 48/3 en 48/4.

Artikel 49 en 49/2 van de vreemdelingenwet zijn slechts van toepassing na erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of verlening van het subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij wijst niet aan hoe deze artikelen geschonden kunnen worden bij het onderzoek van de asielaanvraag in toepassing van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Deze artikelen zijn niet geschonden.

Artikel 52 van de vreemdelingenwet is niet geschonden, daar de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een asielzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

De verzoekende partij klaagt ook artikel 48/5 van de vreemdelingenwet aan. Dit artikel heeft betrekking op de mogelijke vervolgingsactoren in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en het begrip bescherming en intern vluchtalternatief.

Daar de verzoekende partij op geen enkele wijze uiteenzet of verduidelijkt op welke wijze dit artikel geschonden is, is de Raad van oordeel dat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad

niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Derhalve is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen en het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven

van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer.

De verzoekende partij voegt toe dat verzoeker te goeder trouw is en kwade trouw bewezen dient te worden wat niet gebeurde door de commissaris-generaal.

Ook moest de commissaris-generaal dubbel voorzichtig zijn en rekening houden met het feit dat verzoeker een alleenstaande minderjarige is zonder familiaal netwerk. Verzoeker heeft een zeer kwetsbaar profiel en er is geen sprake van enkele opvang in Liberia voor verzoeker.

Verder meent de verzoekende partij dat er geen onderzoek is gedaan naar het netwerk van verzoeker.

Waar de verzoekende partij verwijst naar het arrest van de Raad nr. 91 265 (9 november 2012) en zij meent dat het om een analoge situatie gaat, wijst de Raad er op dat daargelaten de vraag of het vergelijkbare zaken betreft daar het arrest niet het land van herkomst Liberia maar Afghanistan betreft, zij een administratief rechtscollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben (RvS 28 maart 2006, nr. 156.942). De verzoekende partij kan de schending van de arresten van de Raad niet dienstig aanvoeren.

In zo ver dat de verzoekende partij aanhaalt dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker. De commissaris-generaal is niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn en dient evenmin te bewijzen dat de voorgehouden feiten onwaar zijn. Het is de verzoekende partij die door een aannemelijk relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan dient aannemelijk te maken.

Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn onderzoeksplicht, merkt de Raad op dat er bij de commissaris-generaal slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. Aangezien op grond van het geheel van de vaststellingen rechtsgeldig kon worden besloten dat het relaas van verzoeker onvoldoende elementen bevat die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, is dit *in casu* niet het geval.

Daarnaast meent de Raad dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met het profiel van verzoeker als alleenstaande minderjarige en dat hij op terechte wijze vaststelde op basis van het geheel van de beschikbare gegevens dat *“Wat betreft uw verklaring dat u in Liberia niet weet naar wie u zou moeten gaan (p. 8) aangezien u geen familieleden in Liberia zag (p. 8) en iedereen in de oorlog stierf (p. 8) kan volgende opmerking worden gemaakt. Uit uw verklaringen blijkt dat u zowel in Togo, Turkije en Griekenland grotendeels op uzelf aangewezen was doch in staat bleek contacten te leggen, kennissen te maken en u een manier vond om in uw levensonderhoud te voorzien (p. 10). Ook in België toonde u aan uw studies doortastend aan te pakken (p. 13). Deze vaststellingen zijn niet onbelangrijk, omdat ze getuigen van een zekere maatschappelijke weerbaarheid en onafhankelijkheid, die laten veronderstellen dat u - ondanks uw minderjarige leeftijd - in staat bent om op zelfstandige basis uw leven in handen te nemen.”*

De Raad schaaft zich derhalve achter de motieven van de bestreden beslissing. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten omwille van feiten die verband houden met de criteria die in het Vluchtelingenverdrag van Geneve staan opgesomd.

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Uit het voorgaande blijkt dat de vluchtelingendefinitie uit volgende criteria bestaat die in hoofde van de asielzoeker cumulatief dienen vervuld te zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet:

- een vreemdeling zijn in de zin van artikel 1 van de vreemdelingenwet;
- gegronde vrees hebben voor vervolging;
- om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging;
- zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit;
- de *“bescherming”* van het land van nationaliteit niet kunnen of, *“wegens deze vrees”*, niet willen inroepen of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

Verzoeker verliet *in casu* zijn land van herkomst omdat zijn moeder een geliefde had in Togo en zij verzoeker niet wou verliezen zoals zij haar man verloren had tijdens de burgeroorlog. Het was *“te veel voor mijn moeder”*, *“moeder wilde uitvissen of het leven daar beter was”* (gehoorverslag p. 5). Die vlucht kan bezwaarlijk gesteld ondernomen geweest te zijn omwille van redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een sociale groep of een politieke overtuiging.

De bestreden beslissing besloot dus op correcte wijze dat het asielrelaas van verzoeker niet voldoet aan de criteria die cumulatief vervuld moeten zijn voor het verkrijgen van de status van vluchtelingsschap zoals bepaald door de Conventie van Genève, daar de problemen van verzoeker geen uitstaans hebben met de vervolgingsgronden uit de Conventie

De Raad meent daarnaast dat verzoeker ook niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

De verzoekende partij maakt nergens aannemelijk dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet, daar de aangehaalde problemen, zoals de bestreden beslissing terecht opmerkt, louter speculatief en van algemene aard zijn. Verzoeker geeft ook nergens aan voor wie hij precies vervolging vreest. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De loutere vermelding dat in Liberia een klimaat van wetteloosheid heerst, waarbij gangs-bendes gewone burgers aanvallen, beroven, doden is hiervan geen bewijs.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing stelde derhalve terecht vast dat: *“Ten tweede verklaarde u tijdens uw gehoor voor het CGVS dat u op 15-jarige leeftijd Liberia verliet (p. 3) en naar Togo verhuisde (p. 3) omdat uw moeder eveneens in de vrees leefde dat ze u mogelijks zou kunnen verliezen omdat er in Liberia mensen gedood worden, er geen normaal leven in Liberia is, er gangs in Liberia zijn die mensen bestelen, verkrachten en organen opeten en er geen gerechtigheid is in Liberia (p. 9). U verklaarde dat u niet kan terugkeren naar Liberia (p. 11) en voor uw leven vreest in Liberia (p. 11) omdat in Liberia mensen worden gedood (p. 8), er kannibalisme is (p. 11) en meisjes worden verkracht (p. 8). Echter, tijdens uw gehoor voor het CGVS verklaarde u dat u in het verleden nooit persoonlijke problemen kende in de county Maryland in het bijzonder of in Liberia in het algemeen (p. 6) en gevraagd “Voor wie precies koestert u een vrees voor vervolging?” (p. 11) repliceerde u “Ik kan niet precies een bepaalde persoon noemen, maar iedereen vreest iedereen, je leeft in angst” (p. 11). Ook over de door u genoemde gangs kon u geen concrete informatie verschaffen (p. 5-6). U heeft het bijgevolg niet aannemelijk kunnen maken dat u, bij een eventuele terugkeer naar Liberia, een persoonlijke “vrees voor vervolging” zou*

koesteren aangezien de door u aangehaalde problemen louter speculatief en van algemene aard zijn. Evenmin blijkt uit uw verklaringen voor wie precies u een "vrees voor vervolging" zou koesteren."

De verzoekende partij klaagt tot slot machtsoverschrijding in hoofde van verweerder aan. Een beslissing is slechts met machtsoverschrijding genomen wanneer ze steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven (RvS, nr. 7681 van 4 maart 1960; RvS, nr. 8094 van 30 september 1960; RvS, nr. 11.519 van 23 november 1965), hetgeen *in casu* manifest niet het geval is en evenmin in deze zin wordt toegelicht door de verzoekende partij.

Het eerste en enig middel is niet gegrond. De verzoekende partij kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS